

Arrest

nr. 106 418 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SCHELSTRAETE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A. A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd in 1992 geboren in het dorp Mata, district Hese Awal Khenj, provincie Panjsher. Zes maanden na uw geboorte kreeg uw vader problemen met een buur en hij sloeg hem op het achterhoofd. Daarom moesten jullie de streek ontvluchten. Jullie vestigden zich in het dorp Sahfi Ha, regio Jar-e-Khusk, district Baghlan Markazi, provincie Baghlan. Daar woonde u met uw ouders, drie broers en drie zussen. Allen jonger dan u. In Baghlan startte uw vader een handel in koeien en schapen, begon hij een kruidenierszaak en verkocht hij alcohol aan enkele klanten die hij volledig vertrouwde. Onder deze klanten bevonden zich ook taliban.

Op een dag - ergens in de zomer, tijdens de periode van het fruit - kwam Amiruddin - een talib en één van de klanten die op de lijst van personen aan wie alcohol mocht verkocht worden, stond - naar de winkel om wijn te kopen. Uw vader had u hiervoor getoond waar de alcohol stond en aan wie u dit mocht verkopen. U verkocht hem de alcohol waarna u de winkel sloot en naar de moskee ging. Ongeveer twee uur later kwam Amir Mohammad - een talib, één van de klanten die op de lijst van personen aan wie alcohol mocht verkocht worden, stond en een goede vriend van uw vader - naar de moskee. Hij vertelde u dat Amiruddin dronken was geworden en (hierdoor) zijn nicht had aangerand. Amiruddin had ook bekend dat de alcohol van jullie winkel kwam. Daarom werden jullie gezocht door de familie van dat meisje. Zij waren ook betrokken bij de taliban. Amir Mohammad was dit te weten gekomen en verwittigde daarop uw vader die hem vroeg zijn zoon - u dus - naar uw oom in Kabul te brengen. Diezelfde nacht probeerde uw vader met de rest van het gezin uit jullie dorp te vertrekken, maar hij werd tegengehouden door de taliban. Uw vader kon ontsnappen, maar zijn auto werd door de taliban in brand gestoken. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van uw familie. U bleef een week in Kabul waarna u Afghanistan verliet.

Na een reis van twee weken kwam u op 7 augustus 2010 aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

De video van het incident met de auto die u bezorgd werd door Amir Mohammad gaf u bij de smokkelaar in bewaring, maar u vergat dit terug te vragen. U bezit geen andere stukken of documenten.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk - toen u op de vraag "waarom u niemand in Afghanistan kan contacteren" spontaan uw asielrelaas toelichtte - dat het uw vader zelf was die de alcohol aan Amiruddin had verkocht, terwijl u nadien en in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld op 25 september 2012 door een medewerker van DVZ) poneert dat u alleen die fles wijn aan Amiruddin had verkocht (CGVS vragen 10, 69-70, 72-73, 78). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u gewoonweg dat u dat hebt gezegd. Wat geen afdoende verklaring is voor de twee verschillende versies die u naar voren brengt. Dat u er niet in slaagt een consequent verhaal te vertellen, tast de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden versie van de feiten ernstig aan. Van iemand die beweert deze problemen aan den lijve te hebben ondervonden mag toch verwacht worden dat hij telkens opnieuw eenzelfde versie van de feiten brengt. Aangezien u - wanneer u spontaan uw verhaal vertelt - een cruciaal element - namelijk wie de alcohol heeft verkocht - aan dit verhaal wijzigt, kan er van uitgegaan worden dat de versie die u het CGVS wilt doen geloven, niet strookt met de werkelijkheid. Hierdoor kan er ernstig getwijfeld worden aan de door u aangehaalde asielmotieven.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u slechts in zeer beperkte mate op de hoogte bent van de handel in alcohol. U kent de straffen niet die staan op de verkoop van alcohol, uw kennis van de alcohol die jullie verkochten in de winkel is gelimiteerd tot de namen van enkele flessen, u moest uw vader bellen om te weten of u alcohol mocht verkopen aan Amiruddin terwijl dit een vaste klant was en uw kennis met betrekking tot de plaats waar uw vader de alcohol vandaan haalde, is eveneens ontoereikend (CGVS vragen 10, 41-42, 45-50, 52, 71). De combinatie van deze zaken wijst erop dat indien uw vader al alcohol verkocht zou hebben, hij u hier nog niet had bij betrokken. Dit verklaart waarom u niet wist dat u aan Amiruddin wijn mocht verkopen en waarom u 'Baghram' aanduidt als de plaats waar uw vader zijn alcohol haalde. Wanneer u gevraagd wordt te verduidelijken wat u precies bedoelt met 'Baghram' kan u hier geen duidelijk antwoord op geven. Van iemand die betrokken werd in de verkoop van alcohol mag toch verwacht worden dat hij goed weet waar die alcohol vandaan komt, hoe die in de winkel is beland en wat er allemaal precies verkocht wordt. Wanneer dit alles in overweging genomen wordt, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u weinig tot niets te maken had met de verkoop van alcohol. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnd.

Daarnaast is het erg opmerkelijk dat uw vader alcohol verkocht aan de taliban (CGVS vragen 68, 71, 80-81, 87-89, 95-96). Gelet op de houding van de taliban tegenover het drinken en verkopen van alcohol mag er verondersteld worden dat uw vader eerder terughoudend zou zijn wanneer het gaat om de verkoop van alcohol aan de taliban, ook al beschouwde hij hen als vrienden. Aangezien uw vader slechts aan een beperkt aantal mensen alcohol verkocht, valt het moeilijk te rijmen dat er tussen

die al beperkte selectie taliban waren. Het risico dat hij hierdoor nam is navenant. In een dorp als het uwe is zoiets als de verkoop van alcohol immers een moeilijk te bewaren geheim. Zeker als er verscheidene dorpelingen hiervan op de hoogte zijn. Daarom is het frappant dat de taliban jullie al die tijd ongemoeid lieten, terwijl minstens een deel van hun leden op de hoogte zouden geweest zijn van het feit dat uw vader alcohol verkocht. Indien uw vader werkelijk alcohol verkocht aan de taliban, mag hieruit geconcludeerd worden dat de taliban in uw regio de verkoop van alcohol oogluikend toelieten wat tegenstrijdig is met de door u geschetste context waarbij u noch uw vader de kans zouden gekregen hebben een tegemoetkoming aan te bieden, te bemiddelen over een regeling, of zich te verontschuldigen voor de geleden schade.

Voorts beweert u over een videofragment beschikt te hebben waarop te zien is hoe de taliban de auto van uw vader in brand staken (CGVS vragen 3-8). Ondanks uw contact met de maker - Amir Mohammed, de vriend van uw vader, die u ook naar Kabul bracht - van deze video kan u over deze gebeurtenis weinig meer vertellen dan dat de taliban uw vader tegenhielden en dat uw vader kon ontsnappen (CGVS vragen 90-94). Dat u een dermate belangrijk bewijsstuk vergeet terug te vragen, is verbazingwekkend. Er kan verondersteld worden dat wanneer u plant asiel aan te vragen u zo'n essentieel bewijsstuk niet zou vergeten terug te vragen. Over de manier waarop uw vader ontsnapte of zelfs over het lot van uw moeder, broers en zussen hebt u verder geen informatie. U wekt evenmin de indruk dat u zich veel moeite getroost heeft om hier meer over te weten te komen. Nadat u vaststelde dat u uw vader niet kon bereiken en u het nummer van uw oom kwijtraakte, hebt u niets ondernomen om terug met hen in contact te proberen komen, via welk communicatiemiddel dan ook. Dit getuigt van een onverschilligheid die niet strookt met de problemen die u beweert gehad te hebben in Afghanistan.

Gelet op het feit dat u weinig tot niet betrokken werd bij de verkoop van alcohol, dat de taliban in uw regio blijkbaar vrij tolerant waren ten opzichte van de verkoop van alcohol, dat u niets ondernam om meer nieuws over uw familie te weten te komen en gelet op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de opeenvolgende gebeurtenissen kan er verder geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit het district Baghlan Markazi, provincie Baghlan, blijkt uit uw verklaringen dat u over een veilig alternatief beschikt in de stad Kabul. De stad Kabul is voor u ook niet vreemd. Net voor uw vertrek uit Afghanistan werd u er op aanraden van uw vader naartoe gebracht en kon u er een week bij uw oom verblijven tot wanneer uw reis was geregeld (CGVS vragen 10, 100-103). Dat uw oom niet over een inkomen zou beschikken en ruzie zou gehad hebben met uw vader mag met enige scepsis bekeken worden. Ondanks zijn gebrek aan inkomen kon hij blijkbaar best in zijn levensonderhoud en dat van u voorzien. U stelt dat u niet weet hoe hij in zijn levensonderhoud voorzorg, maar dit komt niet overtuigend over aangezien u er een week heeft verbleven en van zijn gastvrijheid gebruik kon maken. Voorts lijkt het weinig plausibel dat uw oom en uw vader al die tijd niet met elkaar praatten aangezien uw oom de allereerste persoon was aan wie uw vader zou gedacht hebben toen zou zijn gebleken zou dat uw leven in gevaar was. Dat hij u naar iemand zou toesturen waarvan hij wist dat deze u niet zou willen/kunnen helpen, is evenzeer weinig aannemelijk. Bovendien gaf uw oom op geen enkel moment de indruk dat u zich niet bij hem zou kunnen of mogen 'verschuilen'. Dat is niet bepaald de houding van een man met wie uw vader een conflict zou gehad hebben.

Kabul is een levendige stad waar u bovendien beschikt over een familiaal-sociaal netwerk. Naast het Pashtou kan u ook het Dari (de tweede landstaal) lezen en schrijven (CGVS vraag 34). Daarom is het redelijk te veronderstellen dat Kabul-stad voor u veilig en toegankelijk is waardoor u er beschikt over een intern vluchtalternatief. Dus dient in casu de veiligheidssituatie in Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In

casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 opmerkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"- doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wenst ook op te merken dat, alhoewel u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, de Dienst Voogdij op basis van een medisch onderzoek (dat plaatsvond op 27 augustus 2012) oordeelde dat u meerderjarig bent en dat u "... een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 met een standaarddeviatie van een twee tal jaar een goede schatting is" (zie beslissing Dienst Voogdij, 31 augustus 2012).

Tot slot, u legt geen documenten neer die zouden toelaten uw identiteitsgegevens, herkomst, reisweg en/of vluchtmotieven te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van het Aanvullend Protocol bij deze conventie en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit zijn toelichting blijkt dat verzoeker eveneens de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een beleidsnota van de commissaris-generaal (stuk 4) en drie nieuwsartikelen betreffende alcoholconsumptie in Afghanistan en de beteugeling daarvan, (stukken 5, 6 en 7).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) dit relaas is aangetast door tegenstrijdige verklaringen, (ii) verzoeker vage verklaringen aflegt omtrent de kern van zijn relaas (de verkoop van alcohol), (iii) het relaas op een bepaald punt onwaarschijnlijk is (de beweerde verkoop van alcohol aan de taliban), (iv) geen enkel stavingstuk wordt voorgelegd dat het relaas, de identiteit en de reisweg van verzoeker vermag te staven, (v) verzoekers beweerde minderjarige leeftijd door objectief leeftijdsonderzoek wordt tegengesproken. Al deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen en wijst naar objectieve informatie (stukken 5-7), wat niet dienstig is gezien verzoeker in voormelde informatie niet wordt betrokken. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheid (het was de vader van verzoeker dan wel verzoeker zelf die de alcohol verkocht) in zijn verklaringen buiten beschouwing gelaten moet worden gezien hij deze heeft rechtgezet op het gehoor. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker ná confrontatie met de tegenstrijdigheid deze gewoonweg ontkent, hetgeen de vaststelling zelf van de tegenstrijdigheid geenszins ontkracht. Verzoeker betwist zijn vage kennis over alcoholverkoop en wijst erop dat uit zijn verklaringen (vragen 10 en 70 gehoorverslag) zou blijken dat hij daarvan slechts de dag voor de fatale verkoop van alcohol aan een talibanlid op de hoogte zou zijn gesteld. Uit de betreffende antwoorden blijkt evenwel niet dat verzoeker voor die dag niet op de hoogte zou zijn geweest, doch slechts dat verzoeker eerst tegenover een talibanlid ontkende dat men in de winkel alcohol verkocht (10) en dat verzoeker op die dag van bepaalde praktische informatie op de hoogte was gesteld, zoals aan wie hij precies mocht verkopen (70). Verzoekers stelling dat hij voor de fatale dag volledig in het ongewisse verkeerde over het feit dat zijn vader alcohol verkocht vindt geen steun in het gehoorverslag en vermag dan ook niet de vaststelling dat zijn kennis over alcoholverkoop opmerkelijk vaag en ontoereikend is, te ontkrachten. Betreffende de intrinsieke ongeloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij alcohol verkocht aan de taliban komt verzoeker niet verder dan een loze post-factumbewering, namelijk dat er ook binnen de taliban mensen zijn die het “niet zo nauw nemen” met de regels, hetgeen de vaststelling dat dit aspect onwaarschijnlijk is evenmin ontkracht.

Ten aanzien van de motieven dat verzoeker zijn identiteit, reisweg en relaas niet staft met enig stuk en dat zijn beweerde minderjarige leeftijd ontkracht wordt door objectief leeftijdsonderzoek onderneemt verzoeker geen poging om een verweer te ontwikkelen. Deze vaststellingen blijven derhalve eveneens onverkort overeind.

De in de bestreden beslissing vastgestelde motieven blijken allen uit het administratief dossier, behoren tot de kern van het asielrelaas, en worden door verzoeker niet weerlegd. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van de voormelde motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid tot de conclusie komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en derhalve geen aanleiding kon geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De artikelen betreffende de alcoholconsumptie in Afghanistan (stukken 5-7) doen hier geen afbreuk aan gezien verzoeker in de daarin vervatte informatie niet wordt betrokken.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet meent verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte het risico beoordeelde ten aanzien van Kabul, terwijl uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat verzoeker woonachtig was in het district Baglan Markazi van de provincie Baghlan. Verzoeker ziet hierin een schending van zowel het redelijkheidsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad wijst er te dezen op dat er ingevolge artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen nood is aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst van verzoeker geen reëel risico bestaat op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft. De commissaris-generaal motiveerde in de bestreden beslissing omstandig waarom zulks voor verzoeker in Kabul het geval is. De Raad ontwaart in het verzoekschrift geen enkel verweer ten aanzien van dit motief, dat derhalve onverkort overeind blijft. In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde overigens ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. De door verzoeker bijgevoegde beleidsnota (stuk 4) vermag hier geen afbreuk aan te doen, gezien in dit document ten andere evenmin subsidiaire bescherming wordt geadviseerd voor asielzoekers die in Kabul terecht kunnen.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER